

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1996-1997

22 oktober 1996

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, STADSVERNIEUWING EN HUISVESTING

Interpellatie van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de taalpremies in de zes Vlaams-Brabantse taalgrensgemeenten en de kosten van de faciliteiten in het algemeen

Interpellatie van de heer Carl Decaluwé tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de evaluatie van het huurdersbestand van het sociaal huurpatrimonium en de problematiek van de sociale mix en gettovorming

Met redenen omklede moties

Commissie voor
Binnenlandse Aangelegenheden,
Stadsvernieuwing en Huisvesting

Dinsdag 22 oktober 1996

VOORZITTER : De heer Georges Cardoen

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.33 uur.*

Interpellatie van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de taalpremies in de zes Vlaams-Brabantse taalgrensgemeenten en de kosten van de faciliteiten in het algemeen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Vaerenbergh tot de heer Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de taalpremies in de zes Vlaams-Brabantse taalgrensgemeenten en de kosten van de faciliteiten in het algemeen.

De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de minister, collega's, de voorbije maanden is er twee keer sprake geweest van problemen in de faciliteitengemeenten. Eén keer betrof het de allerkleinste faciliteitengemeente, die naar eigen zeggen niet alleen het nadeel heeft van klein te zijn – waardoor ze weinig financiële inkomsten heeft – , maar bovendien ook het nadeel van de faciliteiten, waardoor ze een meerkost moet dragen ten gevolge van de service die ze aan de inwoners is verplicht. Terzake verwijs ik naar de actie die onder andere de gemeenten Bever en Spiere-Helkijn hebben gevoerd.

De tweede gemeente waar deze problematiek recent aan bod kwam, was Drogenbos. Doordat deze faciliteitengemeente in de Vlaams-Brabantse rand het personeelsstatuut van de Vlaamse gemeenschap heeft aanvaard, staat ze voor problemen. De ontvanger weigert op dit ogenblik om de meerkosten uit de taalregeling inzake faciliteiten, de zogenaamde taalpremies, te betalen. Hierover is

een hele discussie ontstaan. Eén gemeente heeft blijkbaar wel dat statuut aangenomen, terwijl de andere vijf gemeenten in de Vlaams-Brabantse rand nog geen standpunt hebben ingenomen en een afwachtende houding aannemen.

Mijnheer de minister, dit is een ingrijpende problematiek die ons herinnert aan het Brussels systeem. Daar wordt de tweetaligheid beloond met een toeslag op het loon. Dat systeem is blijkbaar gretig overgenomen door de faciliteitengemeenten. Volgens mij staat de tweetaligheid daar evenwel niet op hetzelfde niveau als in de Brusselse agglomeratie. De vereisten voor de bedienden op een lager niveau liggen er lager dan in Brussel, waar de tweetaligheid in principe absoluut moet zijn.

De minister heeft al herhaaldelijk verklaringen afgelegd in verband met deze problematiek. Zoals in de pers staat, streeft hij in de toekomst naar een eenvormig systeem, zeker wat de zes Vlaams-Brabantse randgemeenten betreft. Ik heb drie vragen. Ten eerste wens ik duidelijkheid omtrent de problematiek die ik heb uiteengezet. Ten tweede vraag ik of het huidige stelsel van taalpremies behouden blijft. Ten derde wil ik weten of er een mogelijkheid is om deze taalfaciliteiten in te perken, rekening houdend met een aantal verklaringen die ook andere beleidsverantwoordelijken, waaronder ministers, daarover al hebben afgelegd. Misschien kan dit tot een boeiende discussie leiden. Het is interessant om ook op andere vlakken een vergelijking te maken met de Brusselse situatie.

De voorzitter : Mijnheer de minister, in aansluiting op de interpellatie van de heer Van Vaerenbergh wil ik u het volgende vragen. In het kader van de splitsing van de provincie Brabant in Waals- en Vlaams-Brabant zijn de ambtenaren van de provincie Vlaams-Brabant verhuisd. Destijds hebben deze ambtenaren ernstige inspanningen geleverd om in het taalexamen te slagen. Daarover bestaan

Voorzitter

geen exacte cijfers, maar naar schatting zijn 80 procent van de mensen die bij de provincie Vlaams-Brabant werkten toen die haar maatschappelijke zetel nog in de Eikstraat had, Vlamingen. Door omstandigheden is het merendeel nu naar Leuven verhuisd, terwijl een ander deel is geïntegreerd bij het Brussels gewest. De ambtenaren van die laatste groep behouden hun taalpremie. Maar degenen die in Leuven zijn gevestigd en dezelfde inspanningen hebben geleverd, verliezen ongeveer 15 procent van hun wedde. Vindt u dat normaal? Ik dacht dat ambtenaren met dezelfde plichten ook dezelfde rechten blijven genieten. Dat blijkt niet het geval te zijn. Hoe staat u daar tegenover?

Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Ik zal eerst op de vragen van de heer Van Vaerenbergh ingaan. In dat verband moet heel duidelijk het onderscheid worden gemaakt tussen de zes randgemeenten – de faciliteitengemeenten, zoals wij ze omschrijven – en de andere taalgrensgemeenten met een speciale taalregeling. Het ligt zeker niet in uw bedoeling om daar tot eenzelfde benadering te komen, mijnheer Van Vaerenbergh. Het globale toezicht verschilt trouwens ook naargelang het faciliteitengemeenten of andere gemeenten betreft.

De problematiek van de kleinere gemeenten zoals Bever of Spiere-Helkijn is in de belangstelling gekomen omdat de burgemeester van Bever erop heeft gewezen dat zijn gemeente met een speciale taalregeling zit waaraan speciale kosten verbonden zijn. Hij vroeg om een speciaal fonds van de overheid voor de financiering hiervan.

Mijn standpunt daaromtrent is eenvoudig. Ik ben van oordeel dat we daar niet op moeten ingaan. Als de financiering via een speciaal fonds gebeurt, subsidieert men in feite de faciliteiten. Dat is volgens mij niet de bedoeling van de heer Van Vaerenbergh, noch de onze.

Ik kan wel begrijpen dat men voor een aantal van de zogenaamde functionele gehelen de bevoegde ministers vraagt om iets meer te investeren teneinde de specifieke problemen te compenseren. Zo krijgt Bever nu al een extra vergoeding van het departement Onderwijs. Een aantal supplementaire criteria wordt dus wel degelijk in rekening gebracht. Deze problematiek moet vanuit de verschillende departementen worden bekeken. Maar er is zeker geen speciaal fonds nodig. Ook andere

taalgrensgemeenten zouden daar immers uit willen putten, wat we niet wenselijk achten.

Het tweede geval is Drogenbos. Drogenbos is een van de zes faciliteitengemeenten, en heeft op een bepaald moment onze krachtlijnen onderschreven, goed bewust van hun impact. Wie die krachtlijnen aanvaardt en de nieuwe CAO aangaat, kan ook niet méér toekennen dan wat bij wet of decreet of omzendbrief is geregeld. Over de taalpremie was niets geregeld. De gemeente wist zeer goed dat ze die taalpremie eigenlijk afschafte. Wel is de wedde-waarborg van toepassing, en die moet dan ook algemeen worden gegarandeerd. Niemand mag minder verdienen dan vroeger.

Dat hebben wij ook voorgesteld. Tot op heden is er geen contestatie. In de toekomst willen we een regeling vinden voor de taalpremie op zich. Dit zal in overleg met de syndicaten moeten gebeuren.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, ik heb wel degelijk begrepen dat in de toekomst minstens een examen bij het Vast Wer-vingssecretariaat zal worden geëist. Zo zullen we mensen krijgen die correct zijn en dat hebben bewezen. Ook heb ik begrepen dat we in de toekomst, naar aanleiding van de nieuwe onderhandelingen, een oplossing zullen moeten vinden. Het enige probleem dat zich nog kan voordoen, betreft de situatie van degenen die vandaag worden benoemd. In principe zouden deze immers geen recht hebben op de taalpremie en zouden ze in feite enkel de voordelen genieten van die nieuwe collectieve arbeidsovereenkomst.

Minister Leo Peeters : Dat laatste klopt. Ons huidige systeem is een overgangsregeling voor de personeelsleden die al in dienst zijn. Omdat de taalpremie noch via een wet, noch via een decreet, noch door middel van een omzendbrief was geregeld, hebben we moeten interpreteren. Het betreft hier immers een vroegere gemeenteraadsbeslissing die nooit aan de voogdij of wat dan ook is onderworpen. Dat betekent dat er voor de personeelsleden die nu in dienst treden, niet onmiddellijk een oplossing bestaat. Naar aanleiding van de onderhandelingen over de nieuwe CAO, die binnenkort zullen plaatsvinden, zal dit element in de discussie worden betrokken. Op die manier zullen we trachten – ik benadruk trachten – na te gaan of dit met terugwerkende kracht kan gebeuren en of er in de toekomst een globale regeling kan worden uitgewerkt.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Wanneer er resultaten zijn, zullen we eventueel de gelegenheid hebben hier nogmaals op terug te komen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Carl Decaluwé tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de evaluatie van het huurdersbestand van het sociaal huurpatrimonium en de problematiek van de sociale mix en gettovorming

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Decaluwé tot de heer Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de evaluatie van het huurdersbestand van het sociaal huurpatrimonium en de problematiek van de sociale mix en gettovorming.

De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, deze interpellatie speelt gedeeltelijk in op een aantal concrete gevallen. Uit persberichten omtrent de Kantonale van Beringen blijkt dat er heel wat ophef bestaat over de sociale mix.

Mijnheer de minister, het Sociaal Huurbesluit werd voor de laatste maal aangepast op 29 september 1994. De regering legde toen meer dan terecht de nadruk op de kansarme huurders. Ook de inkomensgrenzen werden toen enigszins verhoogd, terwijl men ze eveneens koppelde aan een indexatieformule. Talrijke studies, waaronder deze van de heer Meuleman, tonen aan dat het aandeel van de inkomensgroepen die beschikken over een netto belastbaar inkomen van minder dan 400.000 frank, in de voorbije periode drastisch is toegenomen. Ik verwijs in dit verband eveneens naar de studie van uw medewerker, de heer De Decker, die in een artikel in Ruimtelijke Planning van mei 1994 verklaart dat momenteel slechts 2,2 percent van de sociale huurders beschikt over een netto belastbaar inkomen van meer dan 1 miljoen frank. Dat zijn de zogenaamde miljonairs : ik zal straks echter bewijzen dat het hier eigenlijk geen miljonairs betreft. In datzelfde artikel wordt ook gesteld dat er enkel sprake is van een oververtegenwoordiging van de lagere inkomens in de sociale huursector, en in mindere mate in de sector van de sociale verkoop,

wanneer we een netto belastbaar inkomen van 500.000 frank als maximumgrens nemen. Ten derde meldt het artikel dat de vertegenwoordiging van lage-inkomensgroepen in de sociale huursector beduidend hoger is dan in andere sectoren.

Mijnheer de minister, aan de andere kant richt uw beleid zich – terecht – meer en meer op de inbreiding, op kernen. Dat betekent echter dat de projecten, vooral dan het aandeel van de grondprijs, steeds duurder worden. Dit impliceert dan weer een stijgende basishuurprijs. Een aantal erkende vennootschappen werd het voorbije jaar met een vreemd fenomeen geconfronteerd. Enerzijds moeten de huurders een reële huurprijs betalen die overeenstemt met de halve basishuurprijs. Wanneer deze halve basishuurprijs, als reële huurprijs, echter meer dan een zestigste van het inkomen van die kansarme huurders bedraagt, dan is dit in tegenstelling tot het Sociaal Huurbesluit. Dat fenomeen is trouwens steeds vaker merkbaar.

Tegelijk zien we dat erkende vennootschappen met arme huurders of een arm huurdersbestand meer en meer met financiële problemen kampen. Het zogenaamde systeem van de communicerende vaten, dat bepaalt dat de hogere inkomens betalen voor de lagere, komt onder druk te staan. De laatste jaren verlaten de rijkere huurders het patrimonium. Ze worden vrijwel uitsluitend vervangen door mensen met een lager inkomen. Daardoor is een situatie mogelijk waarbij de bouwmaatschappijen de basishuurprijs verhogen, en de kansarme huurders bijgevolg meer moeten betalen om het financieel evenwicht van die vennootschappen te bewaren.

Een tweede aspect van een dergelijke politiek is dat men steeds meer gettobuurtten creëert. Dat werd duidelijk tijdens de recente persvoorstelling van de VVH, de Vlaamse Vereniging voor sociale Huisvestingsmaatschappijen, die toch over enige ervaring op het veld beschikt. Bovendien kunnen in het kader van het Sociaal Huurbesluit een aantal sociale gevallen ten gevolge van de eigendomsvoorwaarden niet meer worden opgelost. De minister zocht – terecht – een oplossing inzake de eigendomsvoorwaarden voor gescheiden vrouwen. Het Sociaal Huurbesluit bepaalt immers duidelijk dat men tot drie jaar voor de toewijzing van een sociale huurwoning geen eigendom mocht bezitten.

Ik werd zelf geconfronteerd met deze eigendomsvoorwaarden naar aanleiding van een belangrijk dossier in het Kortrijkse. De Leie-doortocht in Kortrijk gaat immers gepaard met een groot aantal onteigeningen, ook van kleinere arbeiderswoning-

Decaluwé

gen. De benadeelden krijgen een financiële compensatie. Voor een kleine woning gaat het bijvoorbeeld om anderhalf miljoen frank. Daarmee is de onteigende niet in staat een nieuwe woning of appartement te kopen. Door de bepaling dat men geen eigenaar mocht zijn gedurende de voorafgaande periode van drie jaar, heeft hij al evenmin recht op een sociale huurwoning. Voor dit soort van sociale gevallen moet een oplossing worden gevonden.

Ten gevolge van het toewijzingsbeleid kent het huurderspatrimonium een sterke toename van het aantal eenoudergezinnen na echtscheiding, en dit ten koste van de gehuwde gezinnen. Mijnheer de minister, ik kom tot de problematiek van de inkomensvoorwaarden. Ik heb even uitgerekend wie in feite een sociale woning kan betrekken en wie niet. Een koppel waarvan de man opsteller is en de vrouw klerk, beschikt over een netto belastbaar inkomen van 1,1 miljoen frank. Dat zijn de zogenaamde miljonairs. Hetzelfde geldt voor een koppel dat bestaat uit een klerk en een arbeider of uit twee arbeiders. In dit laatste geval schommelt het inkomen net rond 1 miljoen frank. Het is al nodig dat één partner werkloos is, wil men een kans krijgen om een sociale huurwoning te betrekken.

Kijken we vervolgens naar de alleenstaanden. Voor alleenstaande werkenden is het gewoon niet meer mogelijk om een sociale huurwoning te verwerven. Het kan alleen nog voor alleenstaande werklozen of alleenstaanden met een minimumloon. Ik wil hier geen pleidooi houden voor een veralgemeende verhoging van de inkomens, maar wil aantonen dat er vandaag een aantal concrete probleemgevallen zijn. Belangrijk is in dit verband dat de gehuwden voor een deel worden gediscrimineerd. In de praktijk is het immers zo dat de vrouw of de man de woning eerst betreft, waarna iemand bij hem of haar intrekt. Op die manier is de zaak opgelost. Dat is de huidige situatie : ik noem dit sociale huurfraude. Vandaag hebben we geen echte middelen, ook ingevolge de wet op de privacy, om hiertegen op te treden. Een gehuwd paar dat het spel eerlijk speelt, geraakt niet meer binnen. Ik ken zelfs zaakvoerders die mensen aanraden uit de echt te scheiden, zodat het volmaakt mogelijk wordt een sociale huurwoning te betrekken. Dat is natuurlijk vergezocht. Volgens mij kan het niet dat we naar een dergelijke situatie evolueren.

Fraude ligt mee aan de oorzaak van gettovorming en speelt een rol in de problematiek van de sociale mix. Deze problematiek was recent nog actueel,

naar aanleiding van de berichten omtrent De Kantonale van Beringen. Ik verwijs in dit verband naar de besprekingen rond die sociale mix in de door u opgerichte commissie van sociale veiligheid. Diezelfde commissie, onder het voorzitterschap van de heer Notredame, verklaart dat de samenstelling van de populatie van sociale woonwijken onmiskenbaar een belangrijke factor is in de problematiek van sociale onveiligheid, zowel in termen van objectieve veiligheid als in het ontwerp betreffende een aanpak van de problematiek. Met andere woorden, de eenzijdige samenstelling, mede het resultaat van het gevolgde toewijzingsbeleid, leidt tot gettovorming en tot de vorming van probleemwijken. Dat zijn niet mijn woorden, noch die van mijn fractie. Het zijn de uitspraken van de commissie Sociale Veiligheid.

De commissie heeft blijkbaar een aantal concrete suggesties gedaan. Omtrent de sociale mix wordt duidelijk verklaard, in artikel 5, paragraaf 5 van het Huurbesluit van 29 september 1994, dat het bij de toewijzing van sociale huurwoningen de bedoeling is een sociale mix te krijgen, zodat getto's onmogelijk zijn. Mijnheer de minister, in een vorig leven als bestuurder van Domus Flandria werd ik met een probleem geconfronteerd dat nu ook in het Antwerpse opduikt. Mijn partijvoorzitter, de heer Van Peel, signaleerde naar aanleiding van de oplevering van grote appartementsgebouwen in Antwerpen, dat er problemen ontstaan wanneer men de lijst strikt volgt. Op die manier schep je immers getto's. Vanuit Domus Flandria kwam destijds de vraag hoe men dit moest interpreteren. Van uw voorganger, de heer De Batselier, hebben we daarop nooit een antwoord gekregen. Nochtans is het instrument aanwezig. Hopelijk vernemen we straks meer over begrippen als sociale mix en gettovorming, en hoe de minister ze ziet. Daar ligt immers ook een van de oorzaken van de problematiek van de Limburgse bouwmaatschappij De Kantonnale. De minister zegt in dit verband steeds wat niet goed is. De vraag is echter wat wél mag.

Ten slotte moeten we ons bewust worden van het feit dat de problematiek van de sociale mix en de gettovorming een nieuw fenomeen genereert in Vlaanderen. Zo weigeren bepaalde gemeenten nog langer bouwvergunningen of projecten van sociale bouwmaatschappijen toe te staan op hun grondgebied, zelfs als ze zelf aandeelhouder zijn van de betrokken maatschappij. Ze zijn immers bang voor sociale problemen, nog maar eens omdat het begrip van de sociale mix onvoldoende wordt ingevuld. Dat is bijvoorbeeld het probleem waar De Kantonale van Beringen mee wordt geconfron-

Decaluwé

teerd. Persoonlijk ondersteun ik de werkwijze van De Kantonnale.

We naderen het einde van het jaar : de huurprijsberekeningen en de vaststelling van de basishuurprijzen naderen. Gezien dit feit is het wellicht tijd om concrete antwoorden te krijgen op volgende vragen.

Ten eerste, bent u bereid de mogelijkheid tot een gedifferentieerd verhogen van de inkomensgrens te onderzoeken ? Ik pleit niet voor een veralgemeend verhogen van de inkomensgrenzen. In een aantal gevallen zou dit echter de sociale mix ten goede te komen.

Ten tweede, bent u op de hoogte van een aantal sociale gevallen die geen toegang krijgen tot een sociale woning omwille van die eigendomsvoorwaarden ? Voor uit de echt gescheidenen werd dit reeds geregeld : had men een gezamenlijke eigendom, dan had één van beiden die eigendom. Ik vraag me echter af of men ook niet tot een sociale toepassing kan komen wat bijvoorbeeld werken van algemeen nut betreft.

Ten derde, welke maatregelen overweegt u om sociale fraude te bestrijden ?

Ten vierde, in welke mate kan u maatregelen nemen om gettovorming te voorkomen en om het systeem van de communicerende vaten, de solidariteit tussen de huurders, voor een deel te behouden ? Welke onderzoek kan u verrichten om gezinnen van gehuwde arbeiders – en ik benadruk dit laatste – de kans te geven ook een sociale huurwoning te betrekken ? Ik herinner u aan het feit dat een echtpaar dat uit twee textielarbeiders bestaat, wordt geweerd van de wachtlijst voor een dergelijke woning.

Ten vijfde, op welke manier denkt u de discriminatie van gehuwde gezinnen uit de weg te ruimen, opdat een duidelijke invulling wordt gegeven aan artikel 5, paragraaf 5 van het Sociaal Huurbesluit van 29 september 1994 ?

De voorzitter : De heer Beysen heeft het woord.

De heer Ward Beysen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil van de interpellatie van de heer Decaluwé gebruik maken om enkele kanttekeningen te plaatsen. Mijns inziens verwoordt hij perfect wat de huidige problematiek is met betrekking tot de sociale huisvesting. Dit

toont op een duidelijke manier aan dat het tot dusver gevoerde beleid onvoldoende waarborgen inhoudt. De heer Decaluwé formuleert eigenlijk een scherpe aanklacht tegen het gevoerde huisvestingsbeleid.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer Beysen, dat zijn uw woorden.

De heer Ward Beysen : Zo is het toch, mijnheer Decaluwé ? U klaagt een aantal wantoestanden aan, die het gevolg zijn van het tot nu toe gevoerde beleid. U pleit dus voor correcties in het huisvestingsbeleid. Ik denk niet dat u dit zult ontkennen. Dit wordt beter gezegd vanuit de meerderheid dan vanuit de oppositie. Anders wordt er toch geen rekening mee gehouden. De heer Decaluwé is ook ondervoorzitter van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij. Hij is dus zeer goed op de hoogte. Hij vertelt hier een aantal zeer interessante zaken, waaraan ik wel nog het volgende wil toevoegen.

Men stelt vast dat een aantal gemeenten – met een meer landelijk karakter – nogal terughoudend staan tegenover bouwprojecten voor sociale woningbouw. Dit is een teken aan de wand. Hierdoor belast men de steden nog eens extra met een probleem dat ze op dit moment al niet op een adequate manier kunnen oplossen. Deze houding kunnen we niet tolereren. Het kan toch niet de bedoeling zijn deze bevolkingsgroepen nog meer naar de steden te draineren, terwijl ze daar nu al oververtegenwoordigd zijn ? Ik verwijs in dit verband naar ons bezoek aan Rotterdam. Daar probeert men precies het omgekeerde te doen : de projecten voor sociale woningbouw worden daar zoveel mogelijk in de buitenwijken gesitueerd.

Voorts moeten we absoluut pleiten voor kleinschalige projecten, zeker in de steden. In het Antwerpse bestuursakkoord werd dit trouwens ingeschreven. Dit maakt het mogelijk gettovorming tegen te gaan. In Rotterdam creëert men getto's. Er zijn daar hele stadswijken die uitsluitend bestaan uit sociale woningen. Dit is niet de juiste aanpak. Jammer genoeg zie ik dit ook in Antwerpen gebeuren : wijken met niets anders dan sociale woningen. Hier moet zo snel mogelijk een einde aan worden gemaakt.

Gettovorming is een realiteit. Hoe kunnen we dit probleem aanpakken ? Mijns inziens is het uitermate moeilijk om bepaalde criteria naar voren te schuiven. Ik zal hierover straks nog een suggestie doen. In dit verband kunnen we wel een beroep doen op de zaakvoerders. Door hun jarenlange ervaring zijn ze in staat om te bepalen hoe ver ze

Beysen

kunnen gaan. De ene zaakvoerder is natuurlijk de andere niet ; de ene omgeving is ook niet de andere. Toch kunnen er op deze manier oplossingen worden gevonden. De sociale huisvestingsmaatschappijen worden immers bevolkt door mensen die begaan zijn met het lot van de minderbedeelden.

Tevens kan de invoering van een soort van drempel worden overwogen. Men laat een aantal bevolkingsgroepen in aanmerking komen, naargelang hun aanwezigheid in de stad of in de gemeente. Op deze manier kan dan die sociale mix tot stand komen. Men moet de moed hebben om in dit opzicht enkele initiatieven te nemen. Alles op z'n beloop laten, is niet langer toelaatbaar.

De voorzitter : De heer De Loor heeft het woord.

De heer Herman De Loor : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb de indruk dat iedereen de interpellatie van de heer Decaluwé op een eigen, individuele manier interpreteert. De heer Beysen beschouwt de interpellatie als een afkeuring van het gevoerde beleid. Ik beschouw ze als een pleidooi voor nog meer sociale huisvesting.

Het maximuminkomen waarover men mag beschikken om in aanmerking te komen voor een sociale woning, ligt inderdaad zeer laag. Dit betekent natuurlijk wel dat een groot aantal mensen daadwerkelijk rond moeten komen met een extreem laag inkomen. Mijns inziens moeten ook mensen met een iets hoger inkomen in aanmerking kunnen komen voor een sociale woning. Momenteel beperkt men zich tot diegenen bij wie de nood het allerhoogst is.

De huidige gettovorming is precies te wijten aan het feit dat men de woningen moet toekennen aan die personen of gezinnen met een extreem laag inkomen. Ik ben het eens met de heer Decaluwé als hij zegt dat we moeten proberen om een sociale mix te creëren. Dit houdt echter ook een gevaar in omdat we zo ook subjectieve elementen in aanmerking moeten nemen. Een sociale mix is noodzakelijk, maar moet op een uiterst omzichtige manier worden gevormd.

De voorzitter : De heer Dewinter heeft het woord.

De heer Filip Dewinter : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb zeer aandachtig geluisterd naar de interpellatie van de heer Decaluwé. Daarenboven heb ik ook de moeite

gedaan om de persmap te doorbladeren die door de Vereniging van Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen op 21 augustus werd uitgedeeld. In de media werd toen niet alleen aandacht besteed aan de sociale gettovorming, maar ook aan de gettovorming van vreemdelingen in de sociale huisvesting. De minister heeft toen zeer boos gereageerd. Hij wilde er zelfs niet over praten.

De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij heeft er terecht op gewezen dat indien men de huidige criteria handhaaft, ook in de toekomst vooral vreemdelingen in aanmerking zullen komen voor een sociale woning of een sociaal appartement. Nu al is 15 percent van de bewoners van sociale woningen van vreemde afkomst. De algemene verhouding tussen autochtonen en allochtonen is in Vlaanderen slechts 5 percent. Volgens de VHM vindt men vooral in Antwerpen, Gent, Turnhout, Beringen, Hasselt, Maasmechelen en Genk massale aantallen vreemdelingen in de sociale woningbouw. In Genk bedraagt dit zelfs 56,2 percent, in Maasmechelen 51,6 percent. In Antwerpen ligt het percentage lager, maar stellen we wel vast dat er voor bepaalde sociale woningbouwcomplexen – onder meer bij het Stuyvenbergplein – concentraties van 50 tot 60 percent bestaan.

In 1994 al richtte de Antwerpse VHM-commissaris een nota aan de raad van bestuur van de VHM. Hij schreef toen het volgende : indien deze evolutie zich voortzet, komen er in de sociale woningbouw niet alleen sociale getto's tot stand, maar zal er ook bij de vreemdelingen een enorme gettovorming plaatsvinden. Hij schreef ook : hoewel momenteel veruit de meeste appartementen nog aan Belgische gezinnen zijn verhuurd, zal dat in de toekomst niet het geval zijn. In bepaalde complexen zullen de vreemdelingen in de meerderheid zijn.

Hij vervolgt met de vaststelling dat het ernaar uitziet dat een verzadigingspunt is bereikt. Dit blijkt dan uit het feit dat Belgische kandidaat-huurders in deze complexen geen appartementen meer willen huren. Huurders die daar vaak al twintig of dertig jaar wonen, vragen om zo snel mogelijk een ander appartement in een andere buurt te krijgen. Aangezien veel vreemdelingen de eerste plaatsen van de kandidaatslijsten bezetten, valt een verdere uitbreiding van de vreemdelingenpopulatie in deze gebouwen nog te vrezten.

U kent de problematiek. Citaten hierover die dit illustreren, hoeft ik u niet voor te leggen. U kent de problematiek in die mate dat u blijkbaar niet bereid bent om erover te praten. Ik vond uw reactie op de persconferentie van de VHM eind augustus

Dewinter

tus bijzonder grof, weinig doordacht en niet getuigend van enig doorzicht of beleid. Het is wat het is, en het zal zo blijven. Al trekken een aantal op het terrein werkende commissarissen van VHM voor de hand liggende en duidelijke conclusies, zonder dat zij tot het Vlaams Blok behoren, al geven autochtone bewoners – voor zover ze er nog zijn – te kennen dat ze de complexen willen verlaten, u geeft geen blijk van interesse. U wilt niets veranderen. U weigert dan ook de criteria in die zin aan te passen. Ik wil vandaag niet pleiten voor voorrangregels voor het eigen volk bij de toekenning van sociale woningen. Ik wil er wel voor pleiten om de criteria in die zin aan te passen dat wij vermijden binnen een aantal jaren overal geconfronteerd te worden met situaties zoals wij die nu in Genk en Beringen kennen. Alle cijfers wijzen erop dat de situatie in die zin zal evolueren. Ik had dan ook graag van de minister gehoord of hij aan oplossingen denkt en, zo ja, in welke richting die gaan.

De voorzitter : Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren : Ik wil mijnheer Beysen bijtreden wanneer hij het heeft over de sociale mix, en over de manier waarop die vandaag zou kunnen worden ingevuld. Er is gesproken over een zaakvoerder. Ik voeg daar graag aan toe dat ook een raad van bestuur hierin een rol kan spelen, vanuit de vaststelling dat de objectiviteit hier moet gelden. Ik hoor van collega-voorzitters dat er heden ten dage bij bouwmaatschappijen al rekening wordt gehouden met sociale verslagen om die sociale mix te kunnen garanderen, al mag dit in de praktijk eigenlijk niet.

Bij uw suggestie van een drempel verwijst u naar Beringen. Zelfs in Genk is er vandaag een maatschappij die sociale verslagen hanteert. Dit zou een mogelijke oplossing zijn. Wanneer de heer Dewinter het heeft over sociale concentraties en dan vooral naar de migranten kijkt, wil ik daartegenover de bedenking plaatsen dat een concentratie van kansarme Belgen ook tot problemen leidt. Mijns inziens is op dit punt een belangrijke taak weggelegd voor de bouwmaatschappijen. Ik denk dat de commissie voor de sociale veiligheid een aantal initiatieven heeft genomen. U refereert naar de maatschappij van Genk. Die wordt momenteel niet met dergelijke problemen geconfronteerd. De maatschappij van Beringen probeert om in samenwerking met gemeentelijke diensten een sociaal weefsel binnen die bouwmaatschappijen op te bouwen, en ten dele lukt dat ook. Ik ben er mij van bewust dat Genk en Antwerpen niet hetzelfde zijn.

Binnen de sociale huisvesting kunnen ook daar echter initiatieven worden genomen.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Voor mijnheer Dewinter, die nogal gemakkelijk een aantal dingen door mekaar haalt : de VHM is niet hetzelfde als het VHA. Dat essentiële verschil zou men toch eens mogen kennen. (*Opmerkingen van de heer Filip Dewinter*)

Ten tweede, mijnheer Dewinter, praat u over migranten als ware het een bepaalde diersoort. Het zijn blijkbaar geen mensen voor u. Het zijn blijkbaar vooral mensen die niet in aanmerking mogen komen voor een sociale woning. Het zijn blijkbaar ook mensen die geen kinderen hebben, zo suggereert uw discours. Voor mij zijn het echter gewoon mensen die op dezelfde manier als alle Belgen in aanmerking komen voor een woning als ze aan de voorwaarden voldoen. U hebt zopas zelf het bewijs geleverd door een decreet in te dienen waarmee u die nationaliteitsvoorwaarde wilt koppelen aan de toekenning. Ik heb, ik denk ten overvloede, aan alle leden van de commissie geïllustreerd, dat dit in strijd is met alles wat wij beogen. Misschien uit eerlijke schaamte was uw fractie op dat ogenblik echter niet vertegenwoordigd. (*Opmerkingen van de heer Filip Dewinter*)

Waar u over praat, was een andere commissievergadering, mijnheer Dewinter. U spreekt over migranten als ware het een andere diersoort, en daar wil ik niet aan meedoen. Zij komen dus in aanmerking onder dezelfde voorwaarden als de Belgen.

De heer Filip Dewinter : Ik citeer een aantal uitspraken uit een aan de raad van bestuur gerichte nota van een VHM-commissaris. U kunt proberen het probleem van de enorme toeloop van vreemdelingen bij de verhuring van sociale woningen in de grootsteden te negeren, maar ik toon u de realiteit.

Minister Leo Peeters : Zij hebben dezelfde rechten en krijgen een woning onder dezelfde voorwaarden als anderen in deze maatschappij. Verder wil ik daar geen woorden aan vuil maken.

De voorzitter : Ieder die dat wil, kan reageren wanneer de minister zijn betoog heeft afgerond.

Minister Leo Peeters : Ten tweede wil ik even duidelijkheid scheppen over het kanton Beringen. Er is geciteerd uit gegevens over dit kanton in het kader van de problematiek van de sociale mix. Beringen is echter een ander dossier, waar ons en

Peeters

de VHM een aantal klachten over bereikten. Die klachten werden bij de bevoegde rechtbank neergelegd. Het is nu aan hen om daar uitspraak over te doen. Het gaat immers om duidelijke gevallen van discriminatie. De bewijsstukken daarvoor zijn ons voorgelegd. Daaruit bleek dat men bepaalde dingen duidelijk deed op een manier die niet conform was met de wet. Op dat moment heb ik protest aangetekend. Toewijzing kan alleen als deze conform de wet gebeurt. Het gaat hier niet om de problematiek van de sociale mix, maar om het overtreden van de wet. Tot daar dus Beringen.

De interpretatie van de heer Beysen, kan nooit de juiste zijn. De heer Decaluwé is immers zelf onder voorzitter van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, en maakt zelf deel uit van de raad van bestuur van Domus Flandria. Hij heeft deze dossiers mee behandeld. Wat hij nu doet, kan dus geen afstraffing zijn van een beleid dat gedurende een aantal jaren gevoerd is. Was dat wel het geval geweest, dan zou hij van schaamte onder tafel kruipen. Dat doet hij niet, dus zal het ook niet zijn bedoeling zijn.

Van het woord getto zouden we eigenlijk moeten afstappen. Ik neem het een laatste keer in de mond wanneer ik vaststel dat we gettovorming toegelaten hebben in de privé-sector. Een aantal jaren hebben we de armste mensen verplicht om samen te hokken in de woningen die er het slechtst aan toe waren. In de privé-sector moesten ze daar dan ook nog vrij hoge bedragen voor neertellen. Dan belanden we bij de discussie voor wie deze sociale woningen bedoeld zijn. Zoals ook de heer De Loor heeft gezegd, zijn die mijns inziens uitdrukkelijk bestemd voor diegenen die het het moeilijkst hebben in onze maatschappij. Indien we de poorten verder open zetten, de toegangsdeur verlagen, kunnen we misschien wel ook het aanbod een beetje doen groeien, maar zeker niet in dezelfde mate als de poorten worden opengezet. Het gevolg is onvermijdelijk een sociale verdringing. Dat zal tot een nog grotere gettovorming in de sociale sector leiden. Deze mensen hebben dan immers geen andere uitweg dan in die getto's terecht te komen. Voor mij blijft het dus een onwrikbaar uitgangspunt dat deze sector in de eerste plaats bedoeld is voor mensen met een zeer laag inkomen. Onderzoeken treden deze vaststelling bij.

U weet, mijnheer Decaluwé, dat wij hierover bij de VHM een aantal gegevens hebben opgevraagd, om te kijken hoe de toewijzing evolueert. Welke ver-

schuivingen vinden er plaats binnen de doelgroep? Dan moet men echter ook rekening houden met de volledige maatschappelijke constellatie waarin men terecht is gekomen. Op dit moment zijn er inderdaad meer eenoudergezinnen dan twintig jaar geleden. Er heerst een andere manier van gezinsvorming dan vroeger. Voor een stuk moet men dan ook meegaan in de bestaande maatschappelijke evolutie. Om de problemen met de VHM uit te praten, moet er een gedetailleerd onderzoek voorliggen. Dat is dan ook onze bedoeling. De VHM heeft hierover trouwens al beraadslaagd, en zal binnenkort kunnen rapporteren.

Vanuit mijn uitgangspunt, de algemene bedoeling van de sector, kom ik bij wat in de vorm van concrete vragen naar voren is gebracht. In de eerste plaats zijn er vragen naar het gedifferentieerd optrekken van de inkomensgrens. Dan stelt zich de vraag naar wat gedifferentieerd optrekken precies inhoudt. Moet dit per streek gebeuren, of globaal? Moet dit verschillen naargelang het stedelijke dan wel het landelijke karakter van de streek, naargelang de bevolkingsgroepen? Moet voor migranten dan een andere grens gelden? Op dit punt moet dus met de nodige omzichtigheid gehandeld worden. We kunnen in elk geval wel een zekere sociale mix nastreven en daarbij verwijzen naar de fouten die in het verleden zijn gemaakt. Maar ik ben vooral voor de toekomst bevoegd. Zoals de heer Beysen heeft aangegeven, vind ook ik dat we in de toekomst een kleinschaligheid van de projecten moeten nastreven. Daarbij probeer ik als uitgangspunt naar mengvormen te streven.

Ook wat renovatie en omgevingswerken betreft – de commissie voor sociale veiligheid heeft hierop al even gealludeerd – krijgen stedelijke gebieden toch een aantal middelen in handen via het Sociaal Impulsfonds. Daarmee kan dan op een vraag worden ingespeeld. Vooral door de proportie van dit soort projecten zal een sociale mix daadwerkelijk mogelijk worden. Ik denk niet dat er onmiddellijk andere uitwegen zijn.

Er werden eveneens vragen gesteld over de eigendomsvoorwaarden en de sociale fraude. Ik ben het ermee eens dat de sociale fraude moet worden aangepakt. Tot op heden werd er echter geen inventaris opgemaakt. Een dergelijke inventaris zou onder meer nuttig zijn in verband met de ontelingen.

Er wordt gevraagd op welke manier de discriminatie van gehuwde gezinnen kan worden vermeden. Een gehuwd gezin dat aan de inkomensvoorwaar-

Peeters

den voldoet, komt wel degelijk in aanmerking voor een sociale woning. Er is dus geen sprake van discriminatie.

De heer Beysen beweert dat er onvoldoende waarborgen zijn voor de groepen die werkelijk nood hebben aan een sociale woning. Sinds het Huurbesluit van 1994 werden er evenwel een aantal maatregelen genomen om de toewijzing op een meer objectieve manier te laten gebeuren. De verhalen waarin bepaalde partijen werden bevoordeeld, behoren tot het verleden. De toewijzing gebeurt op een meer objectieve manier, maar de inkomensgrens moet worden gerespecteerd.

Er wordt een vergelijking gemaakt tussen de kleine gemeenten en de steden. Wanneer er in een aantal kleine gemeenten geen sociale woonprojecten meer zouden bestaan, zou dit leiden tot een concentratie in de steden. In dat geval bestaat het risico dat de mensen worden verspreid over verschillende gemeenten, zoals dit het geval is in het asielbeleid.

Er moet inderdaad meer aandacht worden besteed aan de kleinschalige projecten. Ik ben geen voorstander van mastodontgebouwen en van hoogbouw. Met betrekking tot de inplanting van de projecten moeten een aantal mogelijkheden worden onderzocht.

De fraude moet in haar globaliteit worden aangepakt en niet alleen in de huursector. In de eigendomssector is er eveneens sprake van fraude. In samenwerking met de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en de lokale maatschappijen zal ik de nodige maatregelen nemen. De lokale maatschappijen moeten echter de wet toepassen. Indien ze dit niet doen, zal ik als minister mijn verantwoordelijkheid nemen. Dat is al gebeurd bij de maatschappij van Beringen. Tot op heden heb ik van hen nog geen reactie ontvangen. Er werden in dit geval een aantal essentiële klachten ingediend die een juridisch gevolg kunnen krijgen. Indien de lokale maatschappijen de wet niet correct toepassen, bestaat de kans dat de verworvenheden van de doelgroep verloren gaan. Dit moet worden vermeden.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik vrees echter dat we niet veel dichterbij een oplossing zijn gekomen. De wet moet inderdaad worden toegepast. U zegt

dat u van het probleem van de gettovorming af wilt. De termen gettovorming en sociale mix zijn echter opgenomen in de wet, meer bepaald in paragraaf 5 van artikel 5. Tot op heden weten de erkende bouwmaatschappijen niet hoe deze paragraaf moet worden ingevuld. Een duidelijke omschrijving van de begrippen gettovorming en sociale mix is dan ook wenselijk. Bij de oplevering van de grote appartementsgebouwen in Antwerpen hebben we overigens aan uw voorganger gevraagd om, in toepassing van voornoemd artikel 5, paragraaf 5, bij de eerste verhuring van de projecten een aantal afwijkingen toe te staan, teneinde voor een aantal problemen een oplossing te vinden. Ik pleit dan ook voor creatieve oplossingen en voor een verfijning van de wet, niet voor een wijziging ervan.

Mijnheer de minister, met betrekking tot de problematiek van de gehuwden beperkt u zich tot een theoretische beschouwing. Hoewel er op wettelijk vlak geen sprake is van discriminatie, worden de gehuwden in de praktijk wel degelijk gediscrimineerd. Een gehuwd gezin komt niet in aanmerking voor een sociale woning, maar een samenwonend gezin met identiek hetzelfde inkomen wel. Dergelijke gevallen moeten worden onderzocht. Rekening houdend met de wet op de privacy is dit echter moeilijk te organiseren. Verschillende zaakvoerders hebben wel vermoedens van fraude, maar zij kunnen niets doen. Op dit vlak zijn we in een vicieuze cirkel terechtgekomen.

Ook in de eigendomsvoorwaarden is er in theorie geen sprake van discriminatie, maar in de praktijk wel. Eigendomsvoorwaarden van buitenlandse huurders kunnen namelijk niet worden gecontroleerd.

Vervolgens kom ik terug op wat de heer De Loor zegt in verband met de sociale mix. De subjectieve weg houdt inderdaad een aantal risico's in. Een vermenging van projecten in de huursector en in de eigendomssector in eenzelfde wijk kan eveneens sociale mix worden genoemd. Dit is ook het geval voor het gedifferentieerd optrekken van de inkomensvoorwaarden. Het gaat inderdaad om een ingewikkelde problematiek die, zoals de minister zegt, per streek moet worden behandeld. Bij de toewijzingen kan men bijvoorbeeld een inkomensnorm van 400.000 frank hanteren. Bovendien kan men aan een percentage van bijvoorbeeld 10 procent van het huurdersbestand een afwijking toestaan. Zo kan voor deze groep de inkomensgrens van 780.000 frank worden verhoogd tot 850.000 frank. Er zijn verschillende mogelijkheden om de sociale mix te vergroten.

Decaluwé

Mijnheer de minister, er zijn een aantal praktische problemen waarmee we rekening moeten houden. Ik ben reeds acht à negen jaar actief in de huisvestingssector. Tijdens deze periode heb ik verschillende wijken bezocht. Om na te gaan welke problemen er zijn, zou het goed zijn dat andere parlementsleden eveneens een bezoek zouden brengen aan bepaalde appartementsgebouwen. Dit kan dan het best incognito gebeuren en in het bijzijn van een zaakvoerder. Ik sluit me aan bij het pleidooi van mevrouw Heeren. In de Vlaamse Wooncode moet men rekening houden met de bestaande problemen. De plaatselijk bevoegden moeten meer verantwoordelijkheid krijgen en de controle moet worden uitgebreid. Met betrekking tot de sociale rapporten moeten er afwijkingen worden toegestaan. Dit moet echter per streek worden bekeken.

De voorzitter : De heer Beysen heeft het woord.

De heer Ward Beysen : Mijnheer de minister, het is duidelijk dat de heer Decaluwé correcties vraagt in uw beleid. De opvatting van uw coalitiepartners vertoont trouwens grotere overeenkomst met onze visie dan met de uwe. Alleen gebruiken de CVP'ers meer bedekte termen dan ik.

Voor deze problematiek moet dringend een oplossing worden gevonden. Mijnheer de minister, wanneer u kritiek geeft op wat de heer Dewinter zegt, doet u precies wat het Vlaams Blok wil. Kritiek maakt hen sterk.

De heer André Kenzeler : In de krant van vandaag staat dat deze partij zal verdwijnen.

De heer Ward Beysen : Mijnheer Kenzeler, ik verzoek u om uw wensen niet voor werkelijkheid te nemen.

Ik ben het volledig eens met wat de heer Decaluwé zegt. Wie dergelijke sociale woningcomplexen incognito bezoekt, kan inderdaad vaststellen dat er conflicthaarden zijn en dat het zo niet langer kan.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Mijnheer de voorzitter, ik wil hier heel kort herhalen dat ik vooral geloof in vermenging van projecten. Het is beleidsmatig van groot belang dat we deze richting kunnen uitgaan. De heer Decaluwé beweert dat ik een theoretische beschouwing hanteer wat het gehuwd zijn betreft. Het is de theoretische beschouwing die de wet mij geeft. Er is veel te doen over sociale fraude. Indien

hiervan een inventaris bestaat, wil ik dat graag ontvangen.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer de minister, het probleem met de sociale fraude is gesitueerd op het niveau van de opsporing. Je kunt in bepaalde gevallen niet optreden omdat sommige gegevens volgens de wet op de privacy niet kunnen worden opgevraagd. De minister kan eventueel de minister van Justitie, die verantwoordelijk is voor de wet op de privacy, vragen of en hoe dit kan worden aangepast. Dit is geen kritiek op de minister, maar gewoon een vaststelling.

De heer Leo Peeters : Men werkt met een aantal erkende vennootschappen die allemaal een raad van bestuur en een commissaris hebben. De situatie wordt tot op het lokale niveau gevolgd, tot en met de inschrijving, de huurprijzen enzovoort. Als men nu over de fabeltjes van de sociale fraude spreekt, dan moet men de fraude ook signaleren. Als minister zal ik mijn volle verantwoordelijkheid nemen en optreden waar nodig en mogelijk. Ik herhaal dat Beringen een concreet dossier is. Op het moment dat het mij gesignaleerd werd, heb ik geen ogenblik getwijfeld om mijn verantwoordelijkheid te nemen. Ik zal dat ook in alle andere gevallen doen. Als men mij de fraude signaleert, kunnen we een aantal dingen doen. Maar tot op heden is mij in verband daarmee niets meegedeeld.

Mevrouw Veerle Heeren : Mijnheer de minister, bepaalde bouwmaatschappijen kennen wel degelijk gevallen van fraude, maar weten niet hoe ze dat probleem moeten aanpakken. De bouwmaatschappij in Sint-Truiden heeft sinds vorig jaar een complex naast haar kantoor. Dat is bewoond door verscheidene alleenstaande vrouwen met kinderen. De mensen die bij de bouwmaatschappij werken, kunnen dagelijks vaststellen hoeveel mannen daar iedere dag voorbijkomen. Maar als men de vraag stelt of ze daar wonen, antwoorden de vrouwen dat ze vrij zijn te ontvangen wie ze willen.

Minister Leo Peeters : Controleert men dat in de privé-sector ?

De heer Carl Decaluwé : In de privé-sector wordt er niet met overheidsgeld gewerkt.

Minister Leo Peeters : Is het zo een probleem dat af en toe ergens een man voorbijkomt gedurende een bepaald gedeelte van de dag, laat staan de nacht ? Dit proces gaan we toch niet maken.

Mevrouw Veerle Heeren : Het gaat om permanent samenwonen, mijnheer de minister.

Minister Leo Peeters : We spreken hier over sociale fraude. In alle vennootschappen hebben beheerders, bestuurders en commissarissen de mogelijkheid om de zaken in eerste instantie aan de VHM te signaleren en dan ook aan de minister. Als men mij met een dossier confronteert, zal ik mijn verantwoordelijkheid opnemen. Maar dit kan ik niet doen wanneer we daar in algemene termen over praten.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Wat mij opvalt, mijnheer de voorzitter, is dat de minister zegt dat hij maar één spreekbuis heeft, namelijk de Vlaamse Maatschappij voor Huisvesting. Toevallig zijn beide partijen, waarvan de ene de andere aanspreekt, elkaar niet vreemd. Ik vermoed dat er toch enkele contacten bestaan tussen de minister en de Maatschappij. (*Gelach*)

Mevrouw Heeren, u verklaart dat er een probleem is, namelijk dat van de tijdelijke bezoeken. De minister – en ik geloof dat we hem daar allen in volgen – antwoordt naast de kwestie. (*Gelach*)

Erger is dat u verklaart dat de minister dit niet kan oplossen, en jullie al evenmin. Met andere woorden, u erkent dat noch de meerderheidsfracties noch de minister weet wat te doen. Daarop verklaart u dat u zich kandidaat stelt om dit op te lossen. (*Gelach*)

De voorzitter : Mijnheer Vermeiren, ik zal in elk geval uw verzoek doorgeven.

De heer De Loor heeft het woord.

De heer Herman De Loor : Ik wil even een vergelijking maken. Vorige week kwam ik het bureau

van de hoofdcontroleur van de belastingen in Zottegem binnen. Zijn bureau lag bezaaid met één groot dossier. Hij is een bekende van me.

De heer Francis Vermeiren : Dat dossier of die controleur ? (*Gelach*)

De heer Herman De Loor : Die controleur. Hij zei me : Herman, dit is het dossier van iemand waarvan ik weet dat hij ons bedriegt – fiscale fraude, dus – maar die ik niet kan vangen. Maken we dit geval over aan de minister van Financiën, dan zal die dat al evenmin kunnen.

Deze situatie loopt enigszins gelijk met die van de sociale fraude. Men moet trachten deze mensen ter plaatse te vatten ; ik zie niet in hoe de minister dat zou kunnen doen.

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer Decaluwé en door de heer Dewinter en door de heer Vermeiren werden tot besluit van deze interpellatie met redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 16.30 uur.*
